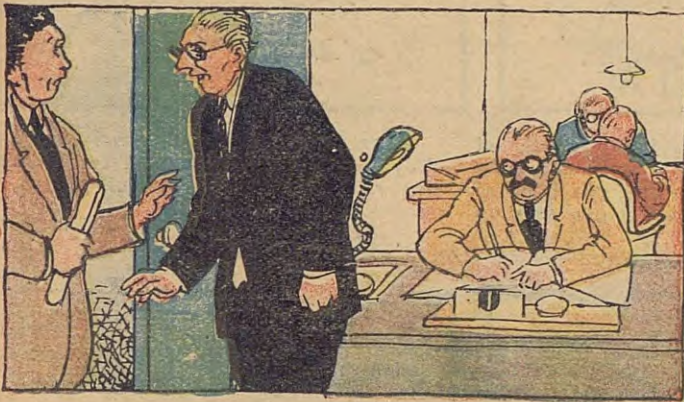

VIROLET

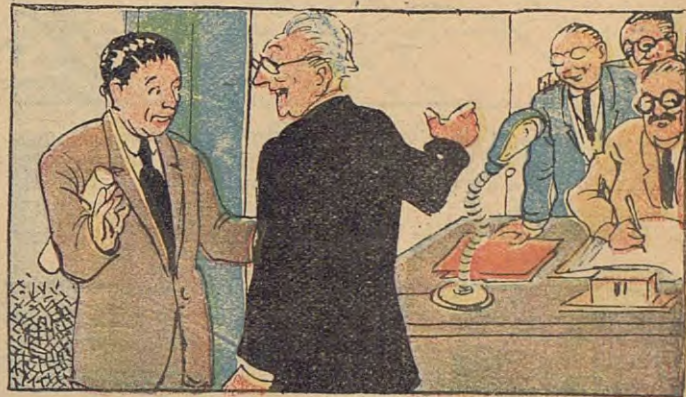
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UNA DADA INTERESSANT

(per Miral)

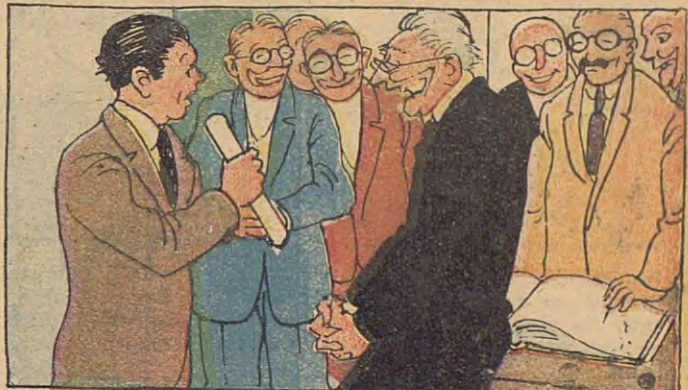
—Es aquí que hi ha un tal senyor Josep?
—Precisament quasi tots ens diem Josep.

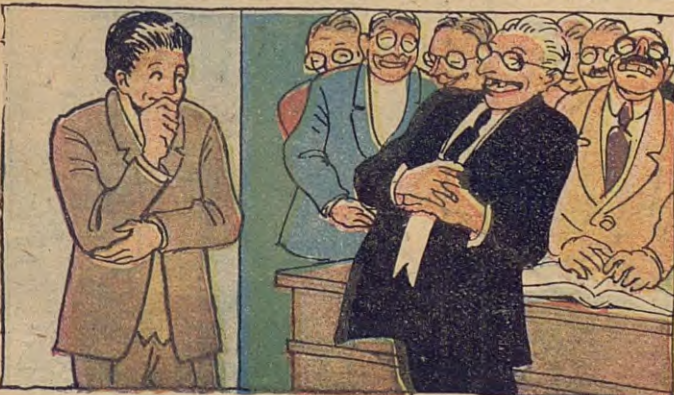
—M'han dit que porta ulleres.
—Oh! Fixi's que tots en portem, d'ulleres.

—Recordo que m'han remarcat que no és ni jove ni vell...
—Tampoc és una dada! Aquí tots som de mitja edat.

—Amb perdó sigui dit: crec que té el nas un xic llarg...
—No en sortirem! Vegi vostè mateix: cap dels presents és xato.

—Acabo els recursos. Em sembla que el tal senyor Josep ha d'ésser... ni alt ni baix.
—Vostè mateix pot veure com cap de nosaltres és baix ni tampoc alt...

...No recōrda cap detall més corrent?
—Sí, senyor; però tampoc en traurem res, perquè tots si fa o no fa... M'han dit: «No li costarà de coneixe'l: té cara d'idiota!»

PESCA GROSSA

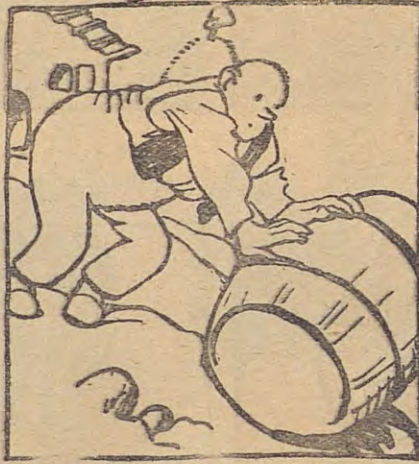
per Cornet

—Noi; baixo al riu a veure si enxampo algun peixot.
—Temps perdut, puix ja veuràs com no pescaràs res.
—Això ho dius tu. Ja veuràs com si.

—Per més que digui en Tanasi, el cor em diu que avui faré una bona pesca. Aquest lloc és magnífic i, no sé per què, però em sembla que serà un bon dia.

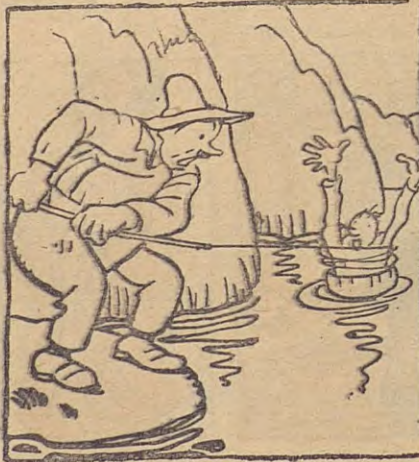
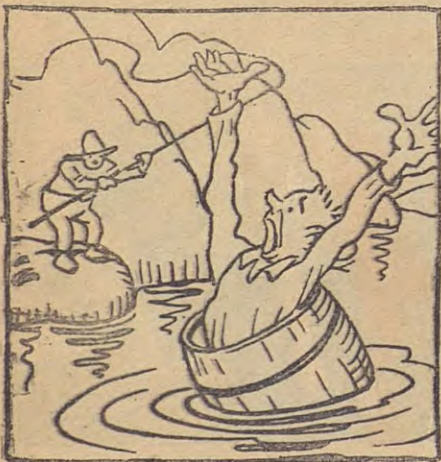
—Amagat dins d'aquest barril, aniré distraient-lo tot tirant-li pedretes! Com que no podrà estar atent si piquen, sempre treurà l'am eixut.

—Qui deu ésser que tira pedretes? Del cel no cauen pas, car està molt serè. No obstant, fa una bella estona que aquestes coses em distreuen de la feina.

—Ja t'apanyaré, jo, amb les teves males arts. Apa, de cap al riu, ficat dins del mateix barril. Ell et servirà de barca i et privarà d'ofegarte.

—Valga'm Déu i tots els sants! D'on surt aquesta bota que baixa tan brunzent? Qui la déu haver engegada amb fúria tan extraordinària?

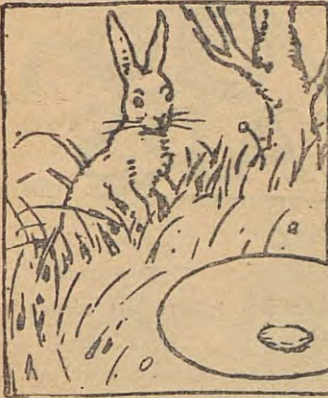

—Auxili, que m'ofegol... Perdó, Rafelet! Ja no et privaré mai més de pescar, amb les meves males manyes—
—No t'apuris, que ara et salvo.

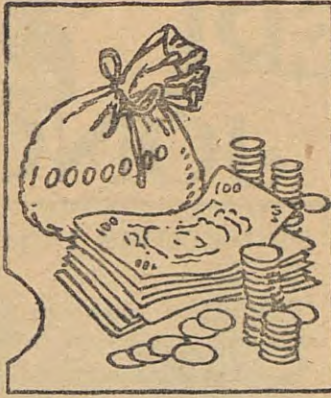
—Noi, que pesa aquest peixà! Això és una tortuga amb closca i tot!—
—Gràcies, Rafelet, moltes gràcies pel teu servei. A tu et deuré la vida!

—Veus com tenia raó en dir-te que avui faria una bona pesca! Però, la veritat, mai hauria dit que per aquí hi haguessin llubarros tan grossos!

Algunes persones es trobarien que, com jo, tinguessin uns amics amb noms i cognoms que fessin combinacions tan impensades, ja purament amb els de família, ja amb els sobrevinguts en matrimoni.

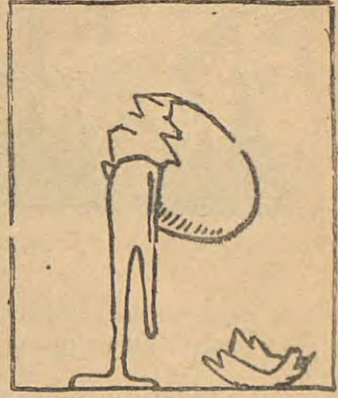
Conec una senyora «Cunill» casada amb un «Bosch» i un altre que per raons socials és «Pinyol d'Oliva».

També ens visita la senyora «Mitjans de Viura».

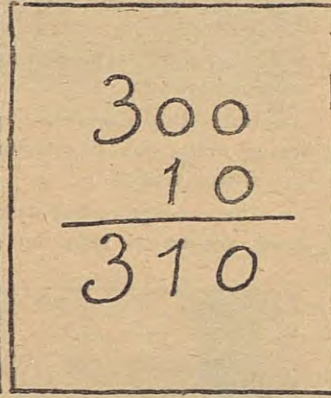
Estem en molt bones relacions amb una senyora castellana: donya «Victòria de Las Navas de Tolosa».

També tractem amb la senyoreta «Clara Dou».

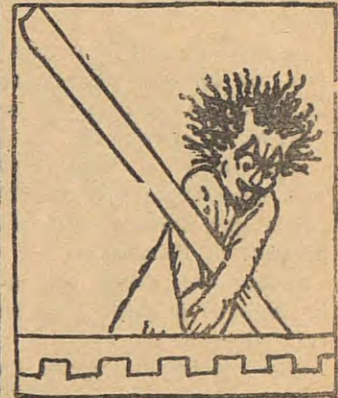
I amb el senyor «Salvat de Miracle»...

...i la senyora «Trescents Deu».

La minyona de casa té la pega de dir-se «Samà Suncarrat».

El nostre advocat es diu Puig i Nel·li».

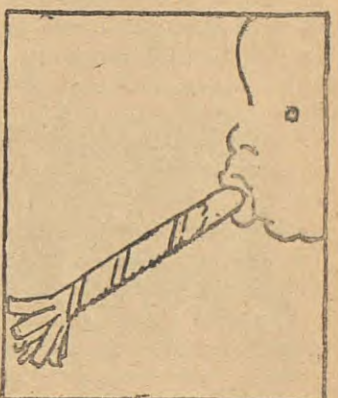
I el notari és el senyor «Pi i Pi».

Al pis de sobre del nostre viu en «Ferran Cavalleria»...

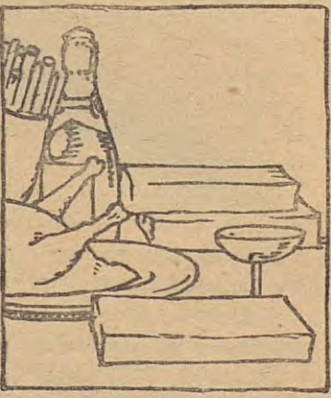
...i al de sota, el senyor «Calderé Malvehí».

Demés, tracto íntimament a don «Carmelo de Menta»...

...i a don «Guillém Delclós».

Conec de vista a en «Tiberi de Turró»...

...i per últimament el mossé i Granava preparant les seves

I per últim sóc mig parent amb un tal «Josep Sant», el nom del qual, si fixeu, veureu que és el mateix Josep a l'in-

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

(Continuació)

»De sobte, un vell, cobert amb túnica grisà i uns amplísimos pantalons blancs que se li ajustaven al turmell, intervingué:

»No lluny d'aquí, a les vores del Birach, que rega la vall de Guirva, hi he vist aquesta matinada un sacerdot del temple del Pensament. Per què no anem a consultar-li el cas al bramín que ho sap tot, el misteri i el més enllà del misteri?

»Ben pensat! Ben pensat!—exclamaren uns quants.—I si fos un dels nostres, entreguem-lo a la justícia dels déus... Que no es diga mai que en les regions del Raiputana i del Mevar el crim s'hi amaga sense càstig!

»Anaven ja a eixir, sense altres reflexions, quan uns crits esgarrifosos cridaren l'atenció de tots els presents, al temps que entrava amb el semblant descompost l'acompanyant de l'encisador:

»—Germans, auxili, que la cobra enfurida pels europeus, ha fugit de la gàbia i ha enrotllat el cos del mestre... Correu-hi!

»Recordarem l'encisador i sortirem amb els demés indis vers la carretera, on, en efecte, veiérem un espectacle que ens produí una impressió profunda.

»Revolcant-se en la pols estaven el vell i la serp, aquesta cercant lloc on clavar el fibló mortal i l'encisador estrenyent quan podia amb les seves mans el cap del reptil. Però el reptil encongia les anelles al voltant del cos del vell i aquest semblava sentir les ànsies i el panteix de l'ofec atidor.

»—I el gosset? On és el gosset?—cridà el «sowar».

»—Ha desaparegut! —féu amb desesperació l'home del tabal.

»—Deixeu-me, doncs!—cridà el «sowar», corrent vers al informe manyoc de carn i escames llampants, que estampia en la pols uns alicatats fantàstics.

»S'inclinà vers el grup, i, treient-se ràpidament una capseta de bambú del fons de la túnica, prengué un polset d'una matèria verda que espolsà gosadament damunt el cap de la serp, i esperà anguniosament...

»La «cobra» sacudí la testa, aclucà els ulls, afluixà les anelles i caigué, per fi, esmortuïda.

»Després es tombà vers el «sowar» i avençant contra ell amb els punys closos, l'escrijà:

»—Home de mala niçaga! Has mort la meva «cobra»! La meva «cobra»! Ho sents? Anima de «shikari»! Amb què em guanyaré la vida?

»El «sowar» tingué que retrocedir per a defugir els cops de l'irat encisador, que seguia planyent-se de la mort d'aquell animal que havia estat a punt d'ocir-lo a ell. Els meus companys i jo continguérem al vell, mentres el «sowar» protestava:

»—No te l'he mort, sinó que l'he dormit només... Dóna-li llet de dona, que es retornarà tot seguit...

»—Dius veritat?

» Un «sowar» no ment mai!—botzinejà, ja de malhumor l'indi, picant de peus, en senyal d'impaciència.

»Llavors, tombant-se l'encisador cap el cantó nostre ens aclaparà amb una inesperada pluja d'invectives:

»—Maleïts homes pàl·lids, que no porteu més que el mal per allà on aneu... Vosaltres heu sigut els que heu ferit a la «cobra», excitant la seva fúria... Així us cobreixi l'indignació de l'elefant sagrat, per tota la vostra vida, en càstig d'haver-me posat en perill de mort...

»I el vell i el tabaler ens abuïxen com a cans, i no mançà algun indi que els ajudés en les seves imprecacions amenaçadores. Jo, poc acostumat a aquell llenguatge, vaig empunyar la pistola que duia previnguda, però els companys em detingueren, portant-me, vulgues que no, vers el «serai», tot dient-me tranquilment:

»—No en féu cas! Tot ha sigut una comèdia d'aquests indis, per a veure si ens treïen unes quantes monedes més...

»—Però, i la «cobra» enrotllant el cos del vell?—vaig oposar jo, encara mal impressionat per l'escena passada.

»—Una combinació, en la que potser també hi entraven els hostes del «serai», en part quan menys...

»I seguits pels indis, tornarem al «serai», on restarem, deixant que aquells anessin a veure i consultar al bramín del Birach, un riuet mansoi, que en passar per Udeipur, pren el nom de Ahar,

»El seu presoner respirà ampïament, lliure de la terrible pressió anular i es redreçà, contemplant amb estupor el reptil inanimat... —Gràcies, Rafelet, et salvo.

—Gràcies, Rafelet, teu servei. A tu et deure

EL MERCAT DE UDEIPUR

»Comentàvem les tracamanyes i les males arts dels indis per a fer millor recapte entre els europeus que visiten les seves ciutats, quan l'amo del «serai» ens recomenà que visitéssim el mercat en tant esperàvem migdia per a dinar.

»—Es el millor mercat de Rajputana... Hi venen mercaderies de tots indrets de l'Índia... Si hi voleu anar, ara sortirà el meu carro i no caldrà que vos canseu.

»A fi de no avorrir-nos i amb la secreta esperança de veure costums noves, acceptàrem l'oferta i sortírem a la carretera, on ja esperàva un carro de quatre rodes amb una vela molt alta, tirat per dos camells magnífics, com jo no havia vist més que en el «Tiergarten» (1) de Berlín.

»L'amo ens hi féu posar uns coixins blaníssims i allí ens acomodàrem, mentres dos indis vestits amb unes camises europees ratllades i una mena de calçotets blancs, muntaven a la gropa dels camells i tivant de les rendes els feien agafar un trot llarg.

»Explicar-vos els sotracos, els sendrocs inversemblables del vehicle, que a cada moment semblava esberlar-se, fóra endebades. Per un cantó, la carretera primitiva; per altre les batzegades de la carrera dels camells i la manca de molles del carro, ens capolàren tan dolorosament els ossos que de tot cor, al quart de córrer, demanàvem al Senyor que ens lliurés d'aquell turment, mal que fos boicant el vehicle.

(1) Jardí zoològic.

»Només ens distreien la dolor les troballes curioses que fèiem pel camí ressec. Tan aviat era un mercader nu de mig cos per amunt, muntat amb les cames arrossades per a què no li toquessin els peus a terra, damunt d'un dels clàssics ruquets de l'Índia, famosos per la seva resistència i per l'esquifiment del seu cos; o era una caravana nòmada de la tribu dels Banjaras amb la mare curiosament tapada i amb el fillet als braços, sentada, cama ací, cama allà, a les anques d'un bou pacientíssim, atiat pel marit i pels germans, venint de l'infinitat per a anar a una altra infinitat, d'arenys o de maresmes, segons corressin pels sorrals del Punjab o les jonqueres del Rajputana.

»Altres mercaders humils o de tribus veïnes feien camí amb els covenets de la fruita al cap, o les calderes d'aram, o els rosaris de llavors vermelles, que les dones tant amkicionaven.

»Els meus companys, que ja coneixien el país, m'anaven aclarint tots els dubtes i consolant-me del capolament amb la seguretat de què en una hora faríem un camí que, a peu, ens en hauria costat tres.

»La vista de les vores del Ahar amb les aigües quietes i els boscos de bambús i falsies gegants, m'alegraren quelcom l'esperit i més encara un espectacle nou per a mi: el bany dels elefants, que amb la seva pell rugosa i grisa i el llom a flor d'aigua, semblaven roques animades descre-

tes del vostre Montserrat... A la Índia, si tinguessin una muntanya com la vostra ja li haurien fet una llegenda i haurien parlat d'elefants encantats, car no altra cosa semblen les seves penyes...

»Els elefants, en llibertat, s'estenien en el gálzer del riu i en sentir-se ben amarats, es posaven drets i s'arruixaven el llom amb la trompa amb certa delectança de frescor i netedat ben envejable. Acabada la bugada, anaven eixint brandant la minúscula cua i un cop a l'arenys, ells mateixos, dòcilment, pujaven a la testa el respectiu «mahud» (1) i emprenien la ruta del seu refugi.

»Riu avall, grups de nois i noies, embolicat llur cos amb draps de colors, s'entretenien en sorgir les xarxes prop de les pesqueries, barraques fetes sòlidament amb teulada ferma i de construcció evidentment europea... Eren propietat d'una companyia anglesa que preparava conserves.

»Riu endins, es gromtava una barca de proa tallant i alta, amb varis indis que contemplaven amb certa tafaneria impertinent el nostre carro. Era la població pesquera que anava preparant les seves tasques.

(1) Criat.

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 421. — JORDI SARGOT.

Núm. 422. — F. ARAGONES F.

Núm. 423. — ROBERT MINOBIS.

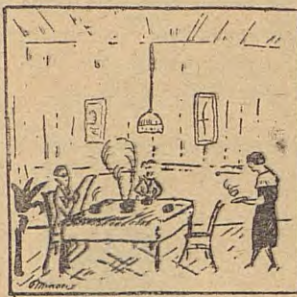
Núm. 424. — ANTONI RIBO.

—Anant cap al despatx, he trepitjat un lloro.
 —Pobra bèstia, com deu haver cridat!
 —No: Era mut.

—Que és fraude?
 —Doncs una cosa oom si vostès em sospenguessin, puix segons el Còdic Penal, es fan reus de fraude els qui, aprofitant-se de la ignorància d'un, li causen un mal.

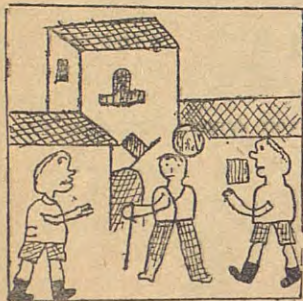

—Papa: Crema! Papa: Crema!
 —Què, crema! Què, crema! La crema és per a les postres!

UN BORNÍ
 —Què t'hi jugues que jo, amb un ull, veig més que tu?
 —No pot ésser.
 —Sí; tu amb dos ulls, me'n veus un, i jo, amb un, te'n veig dos.

Núm. 425. — PEPET LLONCH.

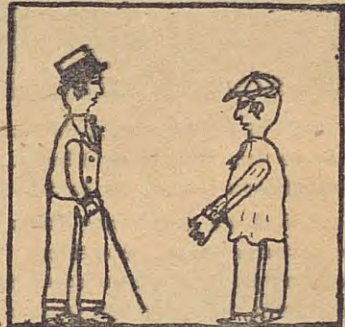
—U! U! Quin cop de pilota! M'heu fet molt mal!
 —Vol dir que no és la pilota que ha menjat per dinar, la que l'hi ha fet mal?

Núm. 427. — GARNE VALLS.

—Què ets tu?
 —Jo sóc patufista.
 —Doncs jo mainadera.

Núm. 428. — RICARD CARRERAS.

—Pau: En Pep s'ha mort.
 —De què ha mort?
 —D'un tip de córrer.
 —Sí, vaja: de cansament.
 —No: Corria amb la seva moto a tota velocitat quan va topat amb un pal i va quedar fet una truita.

Núm. 429. — FRANCESC BA-BOR.

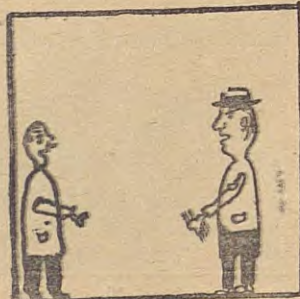
Núm. 430. — MATEU GALI.

Núm. 431. — JOAN RABASSA.

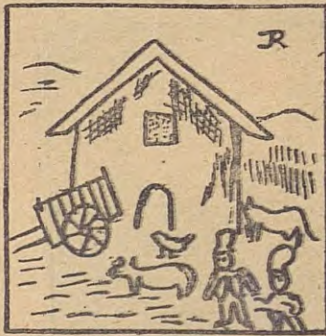
Núm. 432. — FELIX BASSOLS.

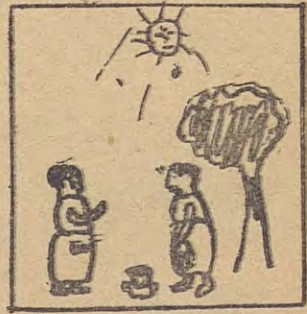
—Què sap com s'ho fan el aeroplan per volar?
 —Per mi, porten ocells a sobre, i amb les ales els aguanten.

—Apa: un número, deu cèntims; dos, vint, i tres, un ral.
 —Doncs així doni'm el tercer que només val cinc cèntims.

—Mira: Tinc una gran mastia amb tota mena d'aviram.
 —Veig que fins hi teniu vaques de llet!
 —I doncs? Què et pensaves, que eren de cervena?

—Resa: No tinc aigua.
 —Deu ésser que amb això de la vaga de transports, l'aigua no deu voler venir a peu.

Núm. 433. — JOAQUIM BASSOLS.

Núm. 434. — PERE MARQUEZ.

Núm. 435. — JAUME SANMARTI.

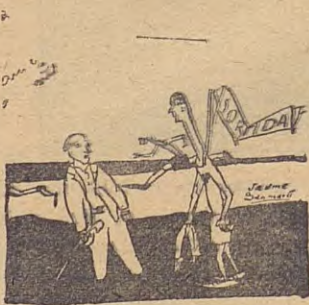
Núm. 436. — JOAQUIM CARBO F.

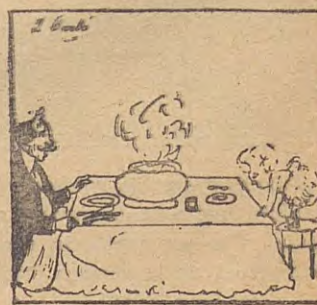
—Com és que ahir et vaig veure fent pipí davant de tothom?
 —Senyor mestre: perquè... no vaig tenir temps d'amagar-me.

—De quant temps data la invenció del automòbil.
 —De més de 2.000 anys.
 —Com?
 —Home! No veu que el segon rei d'Israel ja es deia David.

—Bueno... i després de tan córrer, què us donen?
 —Una copa.
 —I per això?...Jo ahir vaig guanyar-me dues tot prenent café, i sense moure'm.

—Avi, no en vull de sopa, jo vull cervell.
 —Doncs jo voldria ésser jove.

RODOLINS INCOMPLETS

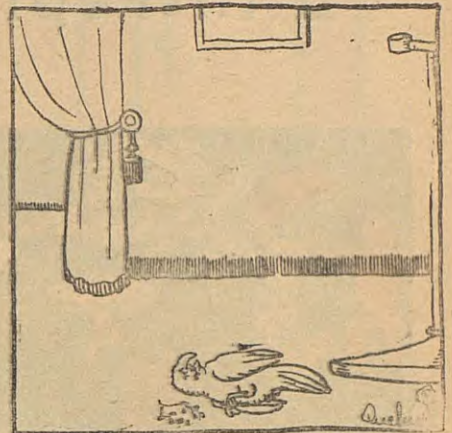
EL LLORO

A en Sirera un soldat

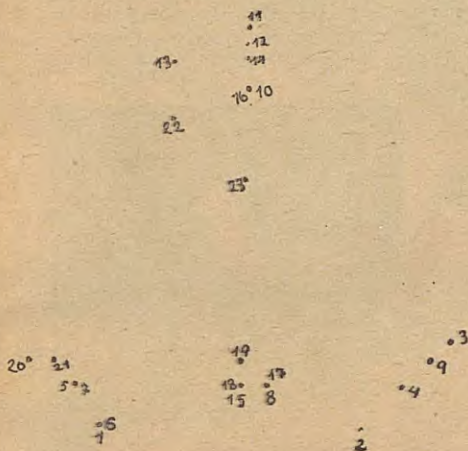

Tot el dia. Oh, desesper!

Per fi ha acabat el concert

ENTRETENIMENT

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

FRASE FETA

IEROGLIFIC

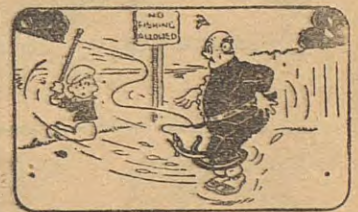
SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

RODOLINS INCOMPLETS :

1.—Don Josep va caminant i continua nevant. 2.—Tot d'una en Sirera exclama: Ja m'arriba a mitja cama. 3.—Tant i tant ha nevat que ha quedat del tot tapat. FRASE FETA: Veure un ase vilar. JEROGLIFIC: Més val mala avenença que bona sentència.

—Noiet, aquesta vegada sí que t'he ben atrapat.

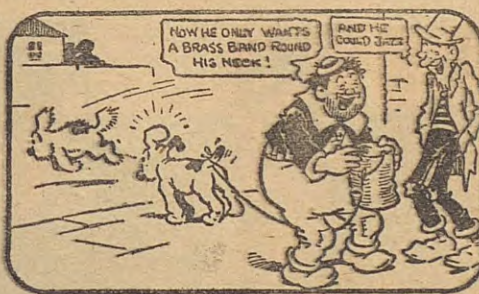
—Bona l'hem feta, Geronil Un «Guarda Seguretat!»

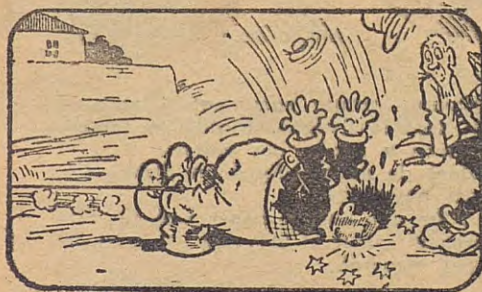
—Fugim corrent cap a casa. De quina una m'he salvat!

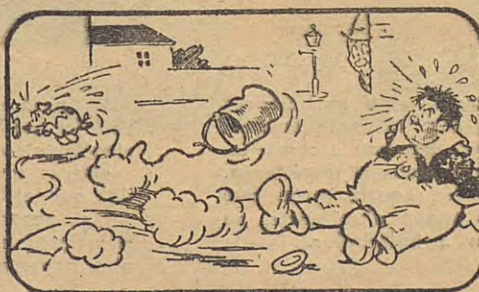
—Li lligaré aquesta llaua

i ja veuràs que riurem

—Verge Santa de l'Ajudal

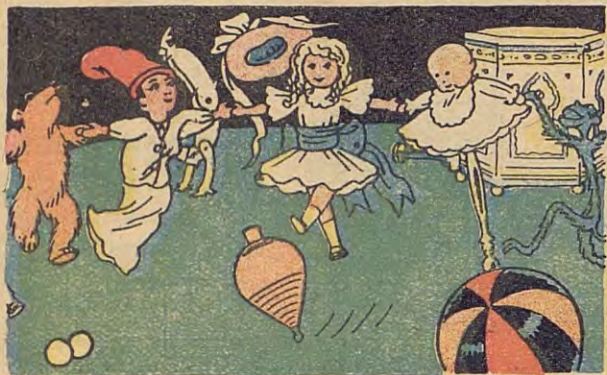

—Si això és riure, noi: pleguem!

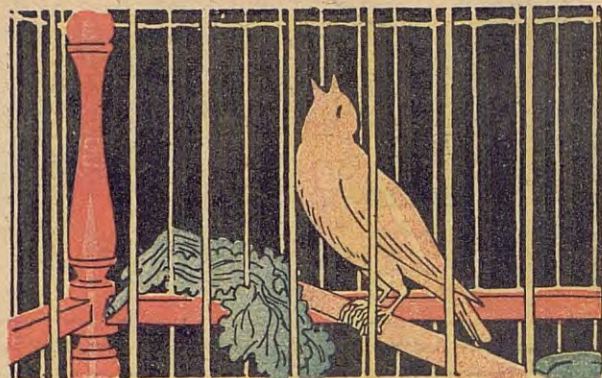
L'intrèpid soldat de plom. — II

(Continuació)

(Conte d'Anderson, il·lustrat per Prat)

Arribada la vetlla, tots els altres soldats foren col·locats dintre la capsa, i tothom se n'anà a dormir. Tot seguit les joguines es posaren a jugar per elles mateixes; es feren visites, jugaren a la guerra i donaren un ball. Els soldadets de plom maldaven dins de la capsa per ésser de la colla, però llurs esforços no arribaven a poder aixecar la tapadora.

El trenca-nous feia tamborelles i el pissarri es divertia fent ninots sobre la pissarra. L'aldarull de vingüé tan fort, que el canari es desvetllà i es posà a xerrotejar en vers. Tan sols el soldat i la petita dansarina no es movien; ella seguia aguantant-se sobre la punta del peu, amb els braços graciosament arquejats, i ell, intrèpid amb la seva única cama, no la deixava de vista.

De sobte tocaren les dotze i... crac! S'obrí la tapa de la tabaquera. No hi havia pas tabac a dins, sinó un dimoniet negre. Era una tabaquera d'engany. «Soldat de plom!—exclamà el diable.—Encara no l'has mirada prou?» Però el soldadet féu com qui sent ploure. «Ja ens veurem demà!», reprengué el dimoni.

I heu's aquí que l'endemà matí, quan els infants tornaren a posarse a jugar, col·locaren el soldat sobre l'ampit de la finestra. Soltadament, la vidriera va batre per culpa d'un corrent d'aire—o qui sap si per una mala passada del dimoni—i el soldat caigué de cap des de l'alçada d'un tercer pis. Fou una caiguda vertiginosa.

Queda plantat de cap a terra, amb la baioneta clavada entre dos adoquins i amb la cama enlaire. La minyona i el nen baixaren depressa a cercar-lo, però no el trobaren, i això que gairebé el trepitjaren. Si el soldat hagués cridat: «Sóc aquí!», prou que l'haurien vist, però com que anava d'uniforme, no cregué prou correcte posar-se a baladrear.

Es posà a ploure; primer suaument, i acabant per fer un bon espatec d'aigua. Finida la tamborinada, s'escaigueren a passar dos vaillets. «Mira: un soldat de plom!—digué un d'ells.—Calla, que el farem navegar!» I es posaren a fer una nau de paper amb un diari vell; hi posaren el soldat al bell mig... i ja el tenim navegant pel reguerot.

(Seguirà.)